

Mánudaginn 16. desember 1985.

Nr. 141/1984. **Gísli Jónsson**

(sjálfur)

gegn

Rafveitu Hafnarfjarðar

(Jónas A. Aðalsteinsson hrl.)

Lögtak. Réttarheimildir. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Magnús Þ. Torfason, Björn Sveinbjörnsson, Guðmundur Jónsson, Magnús Thoroddsen og Þór Vilhjálmsson.

Áfrýjandi hefur áfrýjað máli þessu með stefnu 31. júlí 1984, að fengnu áfrýjunarleyfi 12. s.m. samkvæmt 2. mgr. 11. gr. laga nr. 29/1885 og 16. gr. laga nr. 75/1973. Hann krefst þess, að hinn áfrýjaði úrskurður verði úr gildi felldur og synjað um framgang lög-taksins. Þá krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefnda krefst staðfestingar hins áfrýjaða úrskurðar og máls-kostnaðar fyrir Hæstarétti.

Nokkur ný skjöl hafa verið lögð fyrir Hæstarétt.

Um Rafveitu Hafnarfjarðar er í gildi reglugerð nr. 177/1939, sem breytt var með reglugerð nr. 268/1969.

Telja verður, að heimilt hafi verið að afmarka í gjaldskrá stefndu, hvaða raforkunotkun teldist raforka til húshitunar.

Með þessari athugasemd og að öðru leyti með vísan til forsendna hins áfrýjaða úrskurðar ber að staðfesta hann um annað en máls-kostnað.

Eftir atvikum verður málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti látinn falla niður.

D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði úrskurður er staðfestur um annað en máls-kostnað.

Málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti fellur niður.

S é r a t k v æ ð i

Magnúsar Thoroddsen hæstaréttardómara.

Samkvæmt 23. gr. orkulaga nr. 58, 29. apríl 1967 er héraðs-rafmagnsveitu, sem hlotið hefur einkarétt skv. 18. gr. laganna, skylt að selja raforku öllum, sem þess óska, innan takmarka orkuveituvæðis hennar með þeim skilyrðum, sem nánar eru ákveðin í lögum og í reglugerðum, sem settar verði samkvæmt þeim. Í 24. gr. sömu laga segir, að setja skuli reglugerð um slíkar rafmagnsveitur, er stjórn veitunnar semji og ráðherra staðfesti. Í reglugerðir þessar „skal“ m.a. setja ákvæði um ... „skilmála fyrir raforkusölu.“

Í 8. gr., 1. mgr., reglugerðar fyrir Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 177, 16. september 1939, segir: „Rafveita Hafnarfjarðar selur raforku til almenningsþarfa á orkuveituvæði sínu, alls staðar þar sem taugakerfi hennar nær til, með þeim skilmálum, sem ákveðnir eru í reglugerð þessari og gjaldskrá rafveitunnar á hverjum tíma.“

Í héraðsdómi er því lýst, hvernig áfrýjandi hitar upp hús sitt. Hluti af því hitunarkerfi er hitablásari, sem knúinn er með raforku. Af hálfu stefnda er því haldið fram, að þessi raforkunotkun áfrýjanda sé ekki húshitun. Byggir stefndi það á skilgreiningu, sem sett var í gjaldskrá fyrir Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 788, 22. desember 1981 og birt var 29. janúar 1982.

Skilgreining þessi er í I. kafla, lið D, staflíð g) undir yfirskriftinni: „Skilyrði fyrir raforkusölu til hitunar eru:“

Í staflíð g) segir m.a., að undir lið D í gjaldskránni falli ekki ... „varmadælur eða tæki til varmaflutnings í loftræstikerfum eða lofthitakerfum.“ Með þessu er verið að setja skilyrði fyrir raforkusölu í gjaldskrá. Samkvæmt 23. gr. orkulaganna verður slíkum skilyrðum ekki skipað með gjaldskrá, heldur reglugerð. Skilyrði þessi hafa því ekki lagastoð, og ber því að fella hinn áfrýjanda úrskurð úr gildi og synja um framgang lögtaksins.

Eftir þessum málalokum ber að dæma stefnda til að greiða áfrýjanda málskostnað bæði í héraði og fyrir Hæstarétti, er þykir hæfilega ákveðinn 10.000,00 krónur, en áfrýjandi flutti mál sitt sjálfur.

Úrskurður fúgetaréttar Hafnarfjarðar 5. apríl 1984.

Ár 1984, fimmtudaginn 5. apríl, er af Valgarði Sigurðssyni fulltrúa, kveðinn upp úrskurður í lögtaksmálinu Rafveita Hafnarfjarðar gegn Gísla

Jónssyni. Málið var þingfest í fógetarétti Hafnarfjarðar 21. desember 1983 og tekið til úrskurðar að loknum munnlegum málflutningi 15. mars 1984.

Með lögtaksbeiðni, dags. 26. maí 1983 og birtri 21. júní 1983, krafðist Rafveita Hafnarfjarðar þess, að fram færi lögtak hjá Gísla Jónssyni, Brekkuhvammi 4, Hafnarfirði, nnr. 2677-6082, til tryggingar gjaldskulda hans, samtals að fjárhæð kr. 1.782,60, auk ársvaxta 37% af kr. 607,10 frá 21.10. 1982 til 1.11. 1982, 45% af kr. 607,10 frá 1.11. 1982 til 29.12. 1982, 45% af kr. 1.054,30 frá 29.12. 1982 til 24.02. 1983, 45% af kr. 1.412,20 frá 24.02. 1983 til 2.05. 1983 og 45% af kr. 1.782,60 frá 2.05. 1983 til greiðsludags. Við munnlegan flutning málsins breytti hann vaxta-kröfu sinni á þann veg, að ársvextir reiknist 36% af kr. 1.782,60 frá 21.10. 1983 til 21.11. 1983, 32% ársvextir af sömu fjárhæð frá 21.11. 1983 til 21.12. 1983, 25% ársvextir frá 21.12. 1983 til 21.01. 1984 og 21% ársvextir frá þeim degi til greiðsludags. Þá er í beiðni krafist innheimtukostnaðar samkvæmt gjaldskrá LMFÍ., kr. 921,20, en við munnlegan flutning krafðist gerðarbeiðandi málskostnaðar samkvæmt gjaldskrá LMFÍ.

Gerðarþoli tók til varna og krafðist þess, að synjað yrði framkominni beiðni um lögtök og sér tildæmd málsvarnarlaun að mati dómsins samkvæmt gjaldskrá Lögmannafélags Íslands.

Gerðarþoli flutti mál sjálfur og gætti dómari leiðbeiningarskyldu gagnvart honum.

Leitað var sátta, en án árangurs.

Málavextir eru þeir, að gerðarþoli kynti hús sitt að Brekkuhvammi 4 í Hafnarfirði upphaflega með rafmagni. Búnaðurinn var þannig, að vatn á þar til gerðum tanki var hitað með rafmagni að nóttu til. Heita vatnið var látið hita upp loft með varmaskipti og loftinu síðan blásið inn í herbergi hússins með blásara um hitastokka. Rafmagnið var keypt skv. húshitunartaxta, svokölluðum næturhitunartaxta. Blásari lofthitunarkerfisins var á sama taxa og rafmagnshitunartækið í hitatankinum, en án rofs að degi til.

Þann 6. apríl 1977 var hitaveita bæjarins tengd við hitakerfi í stað næturhitunar. Eftir sem áður notaði gerðarþoli blásarakerfi hússins. Raforku-notkun hitakerfisins var þá einungis bundin blásaramótornum, sem var án rofs. Með bréfi, dags. 12.09. 1979, var gerðarþola sagt upp raforkusölu skv. næturhitunartaxta frá og með 20.10. 1979. Gerðarþoli sótti með bréfi, dags. 20.09. 1979, um að fá keypta raforku skv. órofum hitataxta, en var synjað með bréfi, dags. 27.11. 1979. Gerðarþoli tilkynnti þá einhliða með bréfi, dags. 3.03. 1980, að hann hefði ákveðið að kaupa raforku á blásaramótor sinn skv. órofum hitataxta, merktum D 1 í gjaldskrá Rafveitunnar. Viðskipti gerðarþola og gerðarbeiðanda vegna kaupa gerðarþola á raforku á hitablásara sinn hafa síðan verið með þeim hætti, að Rafveita Hafnarfjarðar hefur krafði gerðarþola um notkun rafmagns skv. heimilis-

taxta, en gerðarþoli umreiknað reikningana skv. hitataxta og greitt í samræmi við það.

Málsástæður gerðarbeiðanda eru þær, að gerðarþoli hafi synjað um greiðslu á hluta af þeim reikningum, sem honum hafi verið sendir vegna raforkukaupa. Gerðarþola hafi jafnan verið gert að greiða fyrir sína raforkunotkun samkvæmt heimilistaxta í I. kafla B-lið gjaldskrár rafveitunnar, en hann hafi talið sig eiga rétt til að kaupa raforkuna á nokkru lægri gjaldskrártaxta merktum D 1, sem sé órofinn hitunartaxti, og því umreiknað reikningana og greitt samkvæmt þeim taxta. Lögtakskrafan sé mismunur á þessari innborgun gerðarþola og útsendum reikningum rafveitunnar og nái yfir eins árs tímabil frá mars 1982 til og með mars 1983, sbr. rskj. nr. 3-16.

Máli sínu til stuðnings vísar gerðarbeiðandi til gjaldskrár Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 125 frá 28. febrúar 1983, sbr. áðurgildandi gjaldskrár nr. 739, 30. nóvember 1982, og nr. 788, 22. desember 1981, sem séu efnislega samhljóða núgildandi gjaldskrá og nái yfir kröfutímabilið, en þar segi í staflíð g í I. kafla D um skilyrði fyrir raforkusölu til hitunar, „að raforkan sé notuð til hitunar með þar til gerðum tækjum, sem breyta henni í hitaorku.“ Í 2. mgr. staflíðar h séu talin upp þau tæki sem ekki falla undir lið D í gjaldskránni, og þar séu m.a. nefndar varmadælur eða tæki til varmaflutnings í loftræstikerfum eða lofthitakerfum. Þau falla undir gjaldskrárlið B, C eða E, eftir því sem við á. Kveður gerðarbeiðandi synjun á óskum gerðarþola um að kaupa raforku á hitablásara sinn samkvæmt hitunartaxta á því byggða, að blásarinn flytji húshitunarloftið um loft-hitunarrásir í húsi hans, en framleiði ekki hitaorkuna. Tækið umbreyti ekki raforku í hitaorku, heldur þjóni sem flutningatæki. Samkvæmt þessu sé ljóst, að tæki þetta falli undir skilgreininguna tæki til varmaflutnings í loftræsti- eða lofthitakerfum og fullnægi því ekki skilyrðum fyrir raforkusölu til hitunar, sbr. staflíð g í gjaldskrá rafveitunnar.

Um lagarök fyrir kröfu sinni skírskotar gerðarbeiðandi til 76. gr. orkulaga nr. 58, 1967, til reglugerðar fyrir Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 268 frá 1969 og lögtakslaga frá 1885, 1. gr., 3. tölulið.

Varðandi gjaldskyldu gerðarþola skírskotar hann til gjaldskrár Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 788 frá 22. desember 1981.

Málsástæður gerðarþola eru aðallega tvær, að Rafveita Hafnarfjarðar hafi ekki lagalegan rétt til þess að neita sér um raforku samkvæmt hitataxta á hitablásara sinn og jafnframt, að engin nauðsyn hafi knúið hana til þess. Þar af leiði, að skuld hans við rafveituna sé engin og kröfunni um lögtak verði því að hafna. Fallist dómurinn hins vegar ekki á rök hans fyrir því, að ekki sé um skuld að ræða, telur gerðarþoli, að gerðarbeiðninni beri að synja, þar sem lögtaksréttur sé ekki fyrir hendi.

Málsástæður sínar rökstyður gerðarþoli með þeim hætti, að samkvæmt 25. gr. orkulaga nr. 58, 29. apríl 1967 skuli gjald fyrir raforku frá héraðs-rafmagnsveitu ákveða í gjaldskrá, sem stjórn veitunnar semur og ráðherra staðfestir, en skilyrði og skilmála fyrir raforkusölu skuli setja í reglugerð rafveitunnar, sbr. 23. og 24. gr. orkulaga. Ákvæði 8. gr., 1. mgr., reglugerðar fyrir Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 268, 27. október 1969 um, að rafveitan selji raforku á veitusvæði sínu með þeim skilmálum, sem ákveðnir séu í þeirri reglugerð og gjaldskrá rafveitunnar, sé að hluta til í ósamræmi við 24. gr. orkulaga, þ.e.a.s. að skilmála skuli setja í gjaldskrá. Skilgreining rafveitunnar á því, hvað teljast skuli húshitun í gjaldskránni, geti því ekki stuðst við þessa grein. Skilgreining sé skilmáli fyrir raforkusölu, sem skv. 24. gr. orkulaga skuli setja í reglugerð, en ekki í gjaldskrá.

Þá telur hann, að með skilgreiningu sinni á húshitun sé Rafveita Hafnarfjarðar að ákveða gildissvið reglugerðar nr. 316, 8. september 1978 um sölu-skatt og laga um verðjöfnunargjald nr. 83, 17. september 1974. Raforka „til húshitunar“ sé undanþegin verðjöfnunargjaldi, sbr. 7. gr. laganna og „rafmagn til hitunar húsa og laugarvatns“ sé undanþegið söluskatti, sbr. 2. gr., lið B, í reglugerðinni um söluskatt. Slíkt sé ekki í verkahring einstakra rafveitna og allra sist með ákvæði í gjaldskrá. Með því ákvæði í g í D lið I. kafla gjaldskrár Rafveitu Hafnarfjarðar að það sé skilyrði fyrir raforkusölu samkvæmt hitunartaxta, að raforkan sé notuð til hitunar með þar til gerðum tækjum, sem breyta henni í hitaorku, sé bæjarstjórn Hafnarfjarðar að þrengja bæði ákvæði reglugerðar um söluskatt, sem hærra sett stjórnvald hafi sett, og ákvæði laga um verðjöfnunargjald, sem ágreiningslaust séu réttþærri en staðfestar gjaldskrár. Staflíður g hafi því ekki laga-stöð. Þá getur gerðarþoli þess, að samkvæmt úrskurðum fjármálaráðuneytisins og iðnaðarráðuneytisins, sbr. rskj. nr. 21, skuli ekki greiða sölu-skatt af rafmagni til rekstrar varmadælna, sem einungis séu nýttar til húshitunar, né heldur verðjöfnunargjald. Telur gerðarþoli þessa úrskurði hnekkja skilgreiningu þeirri á húshitun, sem Rafveita Hafnarfjarðar byggir kröfu sína á.

Efnislegur rökstuðningur gerðarþola fyrir kröfu sinni er, að engin efnisleg né nauðsyn hafi knúið rafveituna til að synja honum um að kaupa rafmagn á hitablásara sinn samkvæmt húshitunartaxta. Sérstakir taxtar rafveitna fyrir húshitun lægri en t.d. heimilistaxti byggist á því, að húshitun hafi hlutfallslega háan nýtingartíma og hærri en heimilisnotkun, þ.e. hlutfallslega jafnt álag, sem sé rafveitunni hagstætt. Raforkunotkun blásaramótors, sem gangi stöðugt allt árið, hafi enn hærri nýtingartíma en upphitun vatns eða lofts til húshitunar, sem sé meira árstímabundin notkun, og geti því m.a. út frá því sjónarmiði mjög vel fallið undir húshitunartaxta eða jafnvel enn lægri taxta. Tilraun Rafveitu Hafnarfjarðar til þess að

knýja raforkunotkun hans vegna hitablásarans inn á heimilistaxta sé m.a. fólgin í óeðlilegri hækkun á fastagjaldi og með því að hækka hitunartaxta miklu meira en heimilistaxta. Nauðsynlegt sé að líta á það, hvort slíkar aðgerðir, sem ljóst sé, að gerðar voru vegna eins notanda, hafi verið nauðsynlegar og hvort álagning Rafveitu Hafnarfjarðar á sölu samkvæmt taxta D 1, órofin hitun, hafi verið óeðlilega lág. Segir hann Rafveitu Hafnarfjarðar hafa á sama tíma og hún hafi synjað sér um raforku á hitablásara sinn samkvæmt hitataxta selt á hitataxta raforku á blásaramótor, þ.e. loft-hitablásara, þar sem loftið sé hitað með rafhitaldi. Það sé þar með ljóst, að notendum sé mismunað.

Þessum fullyrðingum var mótmælt af hálfu gerðarbeiðanda, sem lagði fram yfirlit yfir 13 notendur blásarahreyfla, sem greiða fyrir raforkunotkun til þeirra samkvæmt öðrum og hærri töxtum en hitunartaxta.

Í niðurlagi greinargerðar sinnar færir gerðarþoli fram þá málsástæðu, að fallist dómurinn ekki á rök hans fyrir því, að ekki sé um skuld að ræða, krefst hann þess, að gerðarbeiðninni verði synjað á grundvelli 17. gr. reglugerðar fyrir Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 268/1969, 5. málsgrein. Rafveitan hafi aldrei gert tilraun til að fá meinta skuld greidda með lokun og hafi því ekki lögtaksheimild, þar sem skilyrði fyrir lögtaki er, að skuldin fáiast ekki greidd þrátt fyrir lokun.

Af hálfu gerðarþola var mótmælt málskostnaðarkröfu gerðarbeiðanda við munnlegan flutning málsins, sem of seint fram kominni og beri að miða málskostnað hans við þá krónutölu, sem fram komi í beiðni og greinargerð.

Af hálfu gerðarbeiðanda var ítrekuð krafa um málskostnað samkvæmt gjaldskrá LMFÍ og jafnframt mótmælt málskostnaðarkröfu gerðarþola að miða hana við gjaldskrá LMFÍ.

Gerðarþoli ítrekaði málskostnaðarkröfu sína samkvæmt gjaldskrá LMFÍ og að tekið verði tillit til þess, að tæknilegrar sérþekkingar væri þörf við rekstur þessa máls, en gerðarþoli er prófessor í rafmagnsverkfræði og fyrrverandi framkvæmdastjóri Sambands íslenskra rafveitna.

Álit réttarins.

Það er meginatriði þessa máls hvort gjaldskrá Rafveitu Hafnarfjarðar sé gild réttarheimild að því er varðar skilmála fyrir raforkusölu. Í 24. gr. orkulaga segir: „Skilmála fyrir raforkusölu skal setja í reglugerð.“

Í 8. gr., 1. mgr., reglugerðar fyrir Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 268, 27. október 1969 segir: „Rafveita Hafnarfjarðar selur raforku til almenningsþarfa á orkuveitusvæði sínu, alls staðar þar sem taugarkerfi hennar nær til, með þeim skilmálum, sem ákveðnir eru í reglugerð þessari og gjaldskrá rafveitunnar á hverjum tíma.“ Með þessum ákvæði lætur framkvæmdarvaldshafi lægra settu stjórnvaldi, í þessu tilviki bæjarstjórn Hafnarfjarðar, það eftir að semja skilmálana fyrir raforkusölu til birtingar í gjaldskrá

rafmagnsveitunnar, sem hann síðan staðfestir og birt er í B-deild Stjórnartíðinda á sama hátt og reglugerðin. Gjaldskráin er þannig hliðsett stjórnsvaldsregla reglugerðinni og því gild réttarheimild og sett á grundvelli hennar, og það fæst ekki séð, að viðkomandi stjórnvald hafi hér farið út fyrir lagaheimild sína með þessari skipan mála, svo að ógildi varði.

Varðandi þá málsástæðu gerðarþola, að með skilgreiningu sinni á húshitun í gjaldskrá sé Rafveita Hafnarfjarðar að ákveða og þrengja gildissvið reglugerðar um söluskatt og laga um verðjöfnunargjald, þá hefur ekkert það verið leitt í ljós í máli þessu, að um óeðlilega ákvörðun sé að ræða miðað við reglugerð um söluskatt og lög um verðjöfnunargjald. Fjármálaráðherra skipar söluskattsmálum, og hvað þetta atriði varðar er ákvæði í 2. gr., 13. lið, reglugerðar nr. 316, 8. september 1978 þess efnis, að rafmagn til hitunar húsa og laugarvatns sé undanþegið söluskatti. Skilgreining á því, hvað sé húshitun og hverjir séu skilmálar fyrir raforkusölu til húshitunar er síðan af eðlilegum ástæðum eftirlátin stjórnvaldi, sem með þau mál fara. Svo er einnig með verðjöfnunargjald.

Varðandi úrskurði fjármálaráðuneytisins og iðnaðarráðuneytisins, sem getið er á rskj. nr. 21, sem er bréf iðnaðarráðuneytisins til Hitaveitu Akureyrar, dags. 22. nóvember 1983, að ekki skuli greiða söluskatt af rafmagni til rekstrar varmadælna, sem einungis séu nýttar til húshitunar, né heldur verðjöfnunargjald, þá varða þeir skilgreiningu gildissviðs reglugerðar um söluskatt og laga um verðjöfnunargjald en breytir á engan hátt skilgreiningu og skilmálum á gjaldskrá Rafveitu Hafnarfjarðar varðandi húshitun og skipan raforkunotkunar í gjaldflokka.

Fullyrðing gerðarþola, að Rafveita Hafnarfjarðar hafi með valdniðslu skipað raforkunotkun hans á hitablásara sinn í annan og hærri taxa en hún hafi heimild til og án nauðsynjar, er ósönnuð. Stjórnir viðkomandi rafveitna meta fjárbörf veitunnar og setja skilmála fyrir raforkusölunni, sem síðan liggur í ákvörðunarvaldi ráðherra að meta og synja eða samþykkja og breyta eftir atvikum. Það er mat réttarins, svo sem áður er fram komið, að gjaldskrá Rafveitu Hafnarfjarðar sé fullgild réttarheimild og ráðherra heimilt með reglugerð að ákveða, að skilmála skuli setja í gjaldskrá, sem raunar telst eðlileg ráðstöfun, þar sem ákvæði þess efnis í reglugerð yrdi mjög rúmt og mundi því valda örðugleikum og réttaröryggi í framkvæmd við skýringu og fyllingu varðandi einstaka gjaldskrárliði.

Samkvæmt 2. mgr. staflíð g í D-lið 1. kafla gjaldskrár Rafveitu Hafnarfjarðar nr. 788, 22. desember 1981, sbr. 2. mgr., staflíð h í D-lið I. kafla núgildandi gjaldskrár, fellur varmadæla eða tæki til varmaflutnings í loft-ræstikerfum eða lofthitakerfum ekki undir lið D í gjaldskránni um hitun. Varmadælu eða hitablásara gerðarþola er ætlað það hlutverk að flytja varmaorku, sem fengin er með heitu vatni frá hitaveitu, um loftrásir út

í herbergi húss hans. Blásarinn er því fyrst og fremst orkuflutningstæki og fellur því beint að nefndu ákvæði gjaldskrárinnar. Það breytir engu hér um, hvort raforkan, sem hann notar, breytist í hitaorku eða ekki að hluta eða öllu. Það sama má segja, eftir því sem fram er komið í málinu, um alla raforku til almennra heimilisnota, að hún nýtist sem næst $\frac{2}{3}$ hlutum sem varmaorka til jafnaðar.

Ekki er fallist á þá lögskýringu gerðarþola, að ákvæði 5. mgr. 17. gr. reglugerðar nr. 268, 1969 fyrir Rafveitu Hafnarfjarðar girði fyrir lögtaksrétt gerðarbeiðanda, þar sem innheimta gjaldskulda hans hafi aldrei verið reynd með lokun. Í 76. gr. orkulaga nr. 58, 1967 segir: „Öll gjöld samkvæmt lögum þessum eða reglugerðum og gjaldskrá, sem settar verða samkvæmt þeim, má taka lögtaki á kostnað gjaldanda og stöðva afhendingu rafmagns og hitaorku, ef ekki er staðið í skilum á greiðslu fyrir þau á settum gjalddaga.“ Ákvæði 17. gr. reglugerðarinnar er heimildarákvæði, sem ber að skýra á grundvelli nefnds lagaákvæðis og þrengir á engan hátt lögtaksheimildina. Hér er því nánast um verklagsreglu að ræða, sem varðar innheimtuaðferðir án þess að binda hendur rafveitunnar um beinar lögtaks- aðgerðir.

Gerðarþoli hefur mótmælt málskostnaðarkröfu gerðarbeiðanda sem of seint fram kominni við munnlegan flutnings málsins og halda beri sig við málskostnaðarkröfu hans í beiðni og greinargerð. Þar sem gerðarbeiðandi setti ekki fram málskostnaðarkröfu í greinargerð, þ.e. þegar fyrir lá, að málið gengi til munnlegs flutnings, sbr. 223. gr. l. 85, 1936, ber, með vísan til 88. gr., 70. gr. og 4. tl. 110. gr. sömu laga að fallast á þessa kröfu gerðarþola.

Að öllu framansögðu og þar sem engir þeir ágallar eru á málatilbúnaði gerðarbeiðanda, að frávísun varði, þá þykir mega fallast á kröfu gerðarbeiðanda um lögtak fyrir umkrafinni skuld, sem ekki hefur verið mótmælt tölulega, með þeim vöxtum, er að framan getur, að öðru leyti en því, að ársvextir reiknast 39% af lögtaksfjárhæðinni frá 21.09. 1983 til 21.10. 1983 og 19% frá 21.01. 1984 til greiðsludags.

Málskostnaður ákveðst kr. 951,20.

Á l y k t a r o r ð:

Umbeðin lögtaksgerð skal ná fram að ganga og með þeim ársvöxtum af lögtaksfjárhæð, sem í beiðni getur, að öðru leyti en því, að vextir reiknast 39% frá 21.09. 1983 til 21.10. 1983 og 19% frá 21.01. 1984 til greiðsludags.

Gerðarþoli greiði gerðarbeiðanda málskostnað, kr. 951,20, að viðlagðri aðför að lögum.